

Ongewenst in het huis

Het huis wil haar niet, dat weet Lily zeker. Wat de afgelopen maand is gebeurd, kan geen toeval meer zijn.

Het was niet één moment, maar een aantal kleine dingen. Het begon met die ene deur, die uit zichzelf steeds weer krakend opendraaide, hoewel Lily zeker wist dat ze die dicht had gedaan. Daarna kwamen de voetstappen op de gang wanneer iedereen sliep – traag en slepend, maar duidelijk hoorbaar. Alsof iemand gehoord wilde worden. Maar het engste was de spiegel, vooral die ... Soms zag ze de schaduw van iets of iemand achter zich. Wazig, onduidelijk. En als ze zich dan omdraaide, was er niemand. Alleen een koude wind, een tocht die van nergens leek te komen en die over haar rug omhoogkroop. En wanneer ze glimlachte, reageerde haar spiegelbeeld net een fractie te laat ...

En vanavond is het erger dan ooit.

Buiten giert een storm. Dikke sneeuwvlokken klauwen tegen het raam, alsof ze naar binnen willen. De kou kruipt tussen de spleten de slaapkamer binnen en nestelt zich in alle hoeken. Naast Lily's bed flakkeren de kaarsen op bij elke windstoot. Schichtig, alsof ze voelen wat er komen gaat. Lily rilt en trekt de dekens nog wat hoger.

'Moet je nog wat warm's erbij?'

Mama haalt iets grijs uit een grote houten kist aan de voet van het bed. Ze schudt een oude, stoffige deken open. Een muffe geur trekt door de kamer. Lily kijkt haar aan, half verborgen onder de dekens.

'Ik ben toch geen baby meer,' zucht ze. 'Ik heb al mijn pyjama en twee wollen truien aan. Ik vries niet dood vannacht, hoor!' Terwijl ze dit zegt, ziet ze haar adem als witte wolkjes voor zich zweven. 'En als ik toch doodvries, kun je me gewoon hiernaast op het kerkhof leggen,' voegt ze er nukkig aan toe en ze draait zich om, met haar rug naar mama.

Lily's kamer kijkt uit over het kerkhof. Een oude lap grond vol scheve grafzerken en halfvergane kruisen,

recht uit een griezelfilm. Maar vanavond is er niets te zien. Alleen duisternis en sneeuw, die wild in het donker wervelt.

'Morgen doet de elektriciteit het wel opnieuw,' probeert mama haar te troosten. Ze bergt de deken opnieuw op in de kist en zucht, moe van Lily's eeuwige gezeur – Lily, die elke kans gebruikt om haar duidelijk te maken hoe erg ze dit huis vindt. Een stofwolk vliegt op wanneer mama het deksel van de kist laat vallen. Ze hoest.

Lily trekt haar schouders op. Nieuw huis, nieuwe ellende. Geen licht. Geen verwarming. Alleen kou, die tot in haar botten kruipt. En de vreemde manieren van dit huis, alsof het haar heel duidelijk wil maken dat ze niet gewenst is.

Alles begon met die ene brief. De brief over de erfenis van oom Victor, die ze nooit gekend heeft. Een kasteel, zeiden mama en papa. Een kans.

Maar Lily had het al gevoeld toen ze de oprit op reden: dit huis wilde haar niet. Alsof het haar al kende en niks met haar te maken wilde hebben. En niet alleen het huis. Er was nog iets anders, iets ongrijpbaars. Soms,

wanneer het heel stil was, hoorde ze geluiden die niet van het huis kwamen. Een kinderstem op de gang. Het geneurie van een oud liedje, ergens in de verte. Maar nooit wist Lily waar de geluiden precies vandaan kwamen.

Mama rommelt nog met wat zakken. Daarnet hebben ze samen de laatste kleren, boeken en kinderspullen uit de kasten gehaald. Allemaal stokoude spullen, verstoft en bedompt. Waarschijnlijk meer dan honderd jaar oud. Ze hebben alles in zakken en dozen gestopt. Die staan netjes tegen de muur, klaar voor de vuilniswagen. In plaats daarvan kwamen de spullen van Lily. Haar kleren mooi op een rijtje in de kleerkast, haar boeken in het boekenrek, foto's op haar nachttafel ...

Toch hangt die muffe, vreemde geur nog steeds in de kamer. De geur van kelder en schimmel. Van verrot hout. Lily gruwet ervan.

Ook alle poppen zijn weggehaald, behalve die ene. De porseleinen pop. De pop die Lily morgenvroeg eigenhandig zal weggooien. In haar gezicht zit een grote barst. Mama heeft haar al drie keer weggestopt. Onder een deken, onder in een doos, met plakband over de

klep. Maar elke ochtend zat ze daar weer, haar bloedrode jurkje netjes rechtgetrokken, in de scheve fauteuil. Alsof ze nooit weg was geweest. Soms leek het alsof ze net iets anders zat dan de dag ervoor, haar hoofd iets schever.

'Morgen wordt het sowieso beter, Lily, wanneer Emma en Noah hier zijn. Het wordt een leuk weekend. Beloofd!'

Lily trekt haar schouders op, alsof ze zo de tranen kan tegenhouden. Wat mama zegt en belooft, kan haar niks schelen. De hele verhuizing en dit oude, vervallen huis kunnen haar gestolen worden. En het dorp dan! Een verlaten gat met alleen oude mensen. Niemand van haar leeftijd. Ze heeft zich nog nooit zo alleen gevoeld. Zo in de steek gelaten.

Ze kent Emma en Noah al sinds de kleuterklas. Emma, die helemaal nergens bang voor is behalve voor spinnen. En Noah, die bijna overal bang voor is. Vrienden van wie ze halsoverkop afscheid moest nemen, toen mama en papa zo snel mogelijk hiernaartoe wilden verhuizen. Ze voelt nog hoe verdrietig Emma was toen ze het haar vertelde. En hoe Noah zich stoer hield en grapjes maakte. Maar ze voelt vooral nog hoe ongelooflijk

eenzaam ze was toen ze uiteindelijk afscheid namen. Gelukkig komen ze nu een weekendje logeren. Lily had duizend-en-een plannen voor de komende dagen. Maar de winterstorm gooit nu al roet in het eten.

‘Als je niks meer nodig hebt, ga ik ook slapen. Slaap lekker!’ Lily hoort hoe mama nog even bij haar bed blijft staan. Ze weet dat ze wacht tot zij antwoordt. Maar het blijft stil. Mama zucht, moe ... De houten vloer kraakt

onheilspellend bij elke stap die ze zet naar de deur van de slaapkamer. Voorzichtig sluit ze die achter zich en laat Lily alleen achter. In de kamer waar ze liever niet wil zijn.

‘Slaap lekker ...’ mompelt Lily uiteindelijk terug, maar mama is al weg. Vanonder de dekens kijkt Lily de treurige kamer rond. Krakkemikkige, aftandse kasten, een versleten tapijt vol vlekken, scheve lijsten tegen het valse behang ... De kamer lijkt net zo moe als het huis.

In een gescheurde fauteuil kijkt de grote, stoffige porseleinen pop haar met wijdopen ogen aan. Lily krijgt er de kriebels van, zeker vanavond. De kaarsen zorgen voor akelig dansende schaduwen op de muren. Alsof alles rondom Lily in de kamer leeft. Net als op andere avonden heeft ze het gevoel dat er iemand naar haar kijkt. Er is niemand te zien, maar het gevoel blijft, alsof het huis haar in de gaten houdt.

Een harde windstoot slaat de kamer binnen en blaast de kaarsen uit. Lily schrikt. Het is nu pikdonker. De stormwind blaast onverstoord verder.

‘Super,’ zegt ze hardop. ‘Ook dat nog ...’

Ze duikt dieper weg onder de dekens, klaar om te

slapen. Net wanneer ze haar ogen wil sluiten, flikkert de lamp in de kamer een enkele seconde aan en weer uit. Net lang genoeg om te zien dat de porseleinen pop niet langer in de fauteuil zit ...

Met een ruk gaat ze rechtop in bed zitten. Er is geen enkel geluid te horen. Helemaal niets. Ook buiten is het stil. Alsof het huis met alles eromheen de adem inhoudt voor wat komen gaat.

12 september 1902

Papa zegt dat ze niet lang wegblijven. En dat het huis voor mij zal zorgen terwijl ze weg zijn. Mama lacht als ze mijn gezicht ziet. Ze belooft dat ze straks terug zijn. Voor het donker. Mama zegt dat huizen niet leven. Maar ze heeft het mis.

Ik blijf wachten. De grote klok beneden slaat vier keer. Vijf keer. Zes keer. Het is al lang donker.

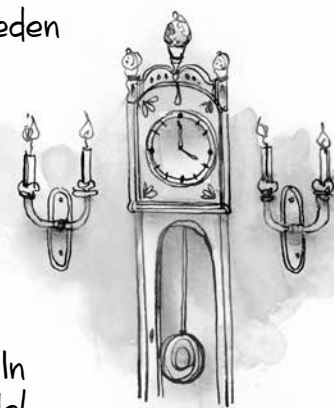
Telkens als ik een paardenkar hoor, springt mijn hart op. Maar telkens rijdt de kar verder.

De wind blaast tegen de ramen. In de gang flakkeren de kaarsen. Het huis zucht.

Ik trek mijn deken strakker om me heen.

Nog heel even. Straks zijn ze terug. Straks ...

L.

De trap onder het bed

Beneden slaat een deur dicht. Mama, die waarschijnlijk nog wat aan het opruimen is. Lily denkt terug aan vanmiddag, toen mama bij het leegruimen van de oude kasten ineens opsprong. 'Brrr, stel je voor dat er muizen in zitten!' had ze geroepen terwijl ze haar handen afklopte, alsof ze iets vies had aangeraakt. Lily had gelachen, maar nu, alleen in bed, voelt het minder grappig. Muizen, daar is ze niet bang voor. Maar je weet nooit wat er nog meer leeft in dit huis ...

Slapen zit er nu niet meer in. Voorzichtig tast ze onder haar hoofdkussen naar de zaklamp, die ze elke avond gebruikt om stiekem nog wat te lezen, wanneer het eigenlijk al lang slaaptijd is. Ze klikt de lamp aan. Een zwak straaltje licht schijnt door de duisternis, net genoeg om het ergste donker te verjagen.

Misschien vergist ze zich. Misschien heeft de pop daar nooit gezeten. Ze slaat de dekens opzij en stapt uit bed. Nu pas voelt ze hoe koud het in de kamer is.

De harde, koude vloerplanken bijten in haar voeten. De kamer lijkt groter. Donkerder. Ze rilt, trekt een deken van het bed en slaat die om haar schouders. Maar de kou kruipt erdoorheen.

Ze twijfelt. Doorgaan en de pop zoeken? Of terug onder de warme dekens? Ze denkt terug aan de vreemde voorvallen van de laatste weken. Echt bang is ze niet. Het is tenslotte maar een huis. En toch is er die twijfel. Wat als er meer aan de hand is? Wat als het huis haar écht niet wil? En wat als het niet alleen is? Als er nog iets anders is dat op haar loert?

Voorzichtig gaat ze naar de fauteuil toe. Op haar hoede. De voorbije maand heeft haar geleerd dat niks is wat het lijkt op deze vreemde plek. Dat er steeds iets onverwachts kan gebeuren, iets wat haar laat voelen dat ze hier niet welkom is.

Het flauwe schijnsel van haar zaklamp valt op de lege fauteuil.

'Waar ben je nou, rare pop? Misschien ben je gewoon op de grond gevallen?'

Maar hoe ze ook zoekt – onder de fauteuil, erachter, ernaast – er is geen pop te bekennen. Alsof ze er nooit